

Czirfusz Márton

A foglalkozási átrétegződés mint tudományos gondolat
a magyar társadalomföldrajzban

doktori értekezés tézisei

Témavezető:

Nemes Nagy József DSc, egyetemi tanár

Eötvös Loránd Tudományegyetem

Földtudományi Doktori Iskola

Vezető: Gábris Gyula DSc, egyetemi tanár

Földrajz-Meteorológia Program

Vezető: Nemes Nagy József DSc, egyetemi tanár

Készült az ELTE Regionális Tudományi Tanszékén
és az MTA Regionális Kutatások Központjában

Budapest, 2011

Bevezetés és célkitűzések

A foglalkoztatottak gazdasági szektorok közötti átrétegződése a hazai földrajztudományban az 1960-as évektől kezdve elsősorban a gyors ütemű iparosítás miatt kedvelt kutatási téma volt, súlya viszont a tudományon belül az elmúlt két évtizedben – a rendszerváltást követő szintén gyors gazdasági szerkezetváltozási folyamatok ellenére – csökkent.

A disszertációban elsődlegesen arra a kérdésre kerestem a választ, hogy minek köszönhető ez a hangsúlyeltolódás a földrajztudományban, amelyet számos további kérdés alapján bontok ki, például: Mi az osztályozások szerepe a diszciplínában? Miért és hogyan jelent meg a hazai közegben a kutatási téma? Miért volt fontos a téma a szocialista földrajzosok számára, ezzel szemben miért veszített jelentőségéből a rendszerváltás után? Egyáltalán szükség lenne-e ilyen típusú vizsgálatokra? Voltak- és vannak-e hasonló változások a domináns angolszász földrajzi szakirodalomban, valamint mit mondhatnak számunkra ezek a külföldi vizsgálatok?

Hangsúlyosan tudományelméleti, részben tudománytörténeti és tudomány-szociológiai doktori értekezésem így a foglalkozási átrétegződés mint tudományos diskurzus változó hangsúlyait elemzi a hazai társadalomföldrajzon belül. E változások megragadására a tudományos szövegeket és kutatói gyakorlatokat három léptéken ütköztetem egymással. Egyrészt a hazai földrajz átalakulásait a nemzetközi (elsősorban angolszász és német) földrajz és a társadalomtudományok irányzataival összehasonlítva vizsgálom. Másrészt részletesen bemutatom azokat a hazai tudományon belüli küzdelmeket és harcokat, amelyek a foglalkozási átrétegződés témája körül zajlottak és zajlanak. Harmadrészt a dolgozat az identitással való ütközés eredménye is: regionális tudományi iskolázottságotól eltávolodva arra keresem a választ, hogy hogyan lehet a foglalkozási átrétegződésről máshogyan, más ismeretelmélettel írni. Ezáltal a disszertációnak létezik egy identitáskereső rétege, amely alapján – Donna Harawayt parafrázálva – a dolgozat a disszertációírás térben és időben egyaránt rögzített, egyedi szituációjába ágyazott tudásom megjelenési formájaként fogható fel és érthető meg.

A doktori értekezésem a fentiek alapján – és a geográfus Ian Cook saját PhD-értekezéséről szóló megállapítását idézve – egy nagyon destabilizáló és destabilizált folyamat. Destabilizáló többek között abban az értelemben, hogy kibillent a

domináns megközelítésmódokat, tudományos gondolatokat, személyek tudományos mezőben elfoglalt helyzeteit, valamint saját identitásomat. Destabilizált pedig annak következtében, hogy különböző nézőpontokat váltogat (köszönhetően az előbb említett identitáskeresésnek), illetve arra törekszik, hogy a szövegek destabilizált, nem rögzített értelmezéseit mutassa be. A dolgozat maga annak ellenére destabilizáló és destabilizált, hogy a tézisfüzet inkább a rögzítettség látszatát kelti.

Elméleti megközelítés, módszertan és kutatási előzmények

A disszertáció elméleti jellegű, módszertanilag elsősorban társadalom-földrajzi szövegek értelmezésére épül, így egyáltalán nem létezhet önállóan, az elemzett szövegek nélkül. A vizsgálat tárgyai maguk az általában „kutatási előzményekként” megjelenített diskurzusok, szemben egy hagyományos jellegű disszertációval, amelyben a kutatási előzmények és maga a dolgozat egyaránt a „reálfolyamatokat” kívánja értelmezni.

A tudományos megismeréshez kapcsolódó útkeresés során számos elméleti megközelítést ötvözök. A realista szemléletből átvesszem a körülöttünk lévő világ és az arról szóló tudás viszonyára vonatkozó álláspontot, építke a kritikai földrajz osztályokat és osztályozásokat mint társadalmi konstrukciókat a vizsgálat tárgyává tevő szemléletére, a tudományos diskurzusok elemzésében merítek a posztstrukturális szemléletmódból.

A foglalkozási átrétegződéssel kapcsolatos kutatások kritikai elemzésével a disszertáció tartalmában különösebb előzmények nélküli a hazai földrajzi szakirodalomban. Emiatt és az előbbi identitáskeresés következményeként a kutatási előzmények általában szokásos „magabiztos” bemutatásával szemben a dolgozat kontextusának megteremtésekor arra keresem a választ, hogy a foglalkozási átrétegződés témája vajon releváns-e napjaink nemzetközi társadalom-földrajzi szakirodalmában; ha igen, akkor miért, ha nem, akkor pedig miért csökkenhetett jelentősége. Ezen belül három kérdéskört vizsgálok részletesen. Egyrészt az osztályok és osztályozások szerepének átalakulásával foglalkozom, amelynek során ezen fogalmakat a világ megismerésének eszközeként felfogó gondolkodásmód az osztályozások társadalmi konstrukciójának vizsgálata, valamint az osztályok és társadalmi struktúrák szerepének újragondolása (illetve az osztályok fogalmának elvetése) felé fordult. Másrészt az ágazati földrajzok

és az ágazati szerkezetváltás fontosságának változását elemzem a Progress in Human Geography folyóirat progress reports rovata alapján, amelyből kirajzolódik az a változás, amely az 1980-as évek gazdasági ágazatokhoz szorosan köthető, többek között a három klasszikus ágazat (mezőgazdaság, ipar, szolgáltatások) dimenziójában vizsgált társadalmi-térbeli munkamegosztással foglalkozó kutatásaitól a gazdaság, az osztályok és identitások más dimenziók (pl. nemek, etnikumok) szerinti osztottsága, illetve ezek performatív volta felé mozdultak el. Harmadrészt előbbiekkal párhuzamosan azt a munka világának kutatásában történt átalakulást vizsgálom, amelynek során a neoklasszikus telephelyelméletek és a területileg egyenlőtlen fejlődés elemzését felváltotta az a munkaföldrajzi program, amely a munkát és a munkások cselekvéseit helyezi a középpontba, ezáltal a kapitalizmust a maga valójában kívánja megérteni.

Eredmények és következtetések

A dolgozatban három különálló, de több ponton össze is kapcsolódó történetben kritikai módon elemzem a foglalkozási átrétegződéshez kapcsolódóan a földrajzi diskurzusok létrehozásának, fenntartásának, háttérbe szorításának okait, körülményeit. A disszertáció főbb megállapításait a disszertáció szerkezetében mutatom be.

A dolgozat első nagyobb egységében a közgazdász Jean Fourastié nevéhez köthető háromszektoros foglalkozási átrétegződési elképzelést dekonstruálom, amely a mezőgazdaság, az ipar és a szolgáltatások közötti, a technológiai haladás által mozgatott részarány-változásokat írja le. Ebben a részben a következő állításokat fogalmazom meg:

Az eredeti fourastiéi elképzelés a hazai társadalom-földrajzi szakirodalomba átáramolva fekete dobozként működött és működik, a földrajzos tanulmányok az eredeti elképzelést közgazdasági magyarázatai nélkül, kiüresítve vették át.

Ezzel összefüggésben a gondolatot a legtöbb hazai szakirodalmi forrás induktív eljárás során létrejötnek gondolja, majd hipotetiko-deduktív levezetésben modellként alkalmazza. Ezt a felhasználást kibillentve a disszertációban megmutatom, hogy az eredeti forrásban keverednek az induktív és a deduktív elemek. Szintén részletesen elemzem, hogy a fourastiéi elképzelés milyen szempontok alapján rendelkezik

egyaránt hipotézis- és modelltulajdonságokkal. Ezek a megállapítások az eredeti gondolat mások által való felhasználására is hatással vannak, hiszen az eltérő tulajdonságok teljesen különböző értelmezési lehetőségeket nyitnak meg.

Az átrétegződési elképzelés egyik alapfelvetése, hogy három szektorra darabolja fel a társadalmat. A dolgozatban bemutatom a felosztások közgazdasági, statisztikai és földrajzi szakirodalomban való megjelenését, azok alapelveit és mozgatórugóit. A hazai szakirodalom ugyan területi nézőpontból is foglalkozott már az osztályozások kérdésével, de azt pozitívista ismeretelmélettel tette, azokat nem mint társadalmi konstrukciókat elemezte. A disszertációban a háromszektoros felosztást a francia társadalomtudós Pierre Bourdieu osztályozásokról és a mezőről (társadalmi térről) szóló elméleteihez kapcsolom, így rámutatok a statisztikai adatok készítésében és a földrajzos kutatói gyakorlatokban a kutatói cselekvések legitimációs szerepére.

A fourastiéi gondolat feldarabolja az időt, egyfajta teleologikus időszemléletű modernizációs diskurzust állít fel, a technológiai haladás által mozgatott kibillenő, majd helyrebillenő egyensúly narratíváját jeleníti meg. Az eredeti forrásnak az idő, illetve a fejlettség (mint független változók) és az egyes gazdasági szektorok részaránya (mint függő változó) együttmozgását leíró gondolatát a hazai társadalom-földrajzi források nem kérdőjelezik meg, ráadásul több esetben felcserélik, illetve keverik egymással az ok-okozati viszonyokat, inkohereus szövegeket teremtve.

Amellett, hogy a foglalkozási átrétegződési hipotézis feldarabolja a társadalmat és az időt, illetve a szektorális részarányokat és az időt a fejlettséggel összefüggésben tárgyalja, tereket hoz létre, tereket darabol fel. Ezzel az aspektussal Fourastié közgazdászként nem foglalkozott, viszont az elképzelés kritikájában néhány geográfus szerző utal rá. Viszont a kutatók csak részben foglalkoztak azzal, hogy az országokra megfogalmazott elképzelés általánosítható-e, felskálázható-e makroregionális vagy globális szintre. Másrészt a hazai kutatások a lefelé (országosnál kisebb léptékre) való átskálázhatóságot sem tették kritikai vizsgálat tárgyává.

Az átrétegződési elképzelésben a terek és idők együttes vizsgálatával arra az eljárásra mutatok rá, amelynek során a kutatások az átrétegződés lefutásában tapasztalt területi különbségeket a modernizációs diskurzusnak megfelelően legtöbbször időbeli kérdésként kezelik (azaz a területi egyenlőtlenségeket a fejlődéssel párhuzamosan megszűnő időbeli megkésettséggel azonosítják). Ezáltal geográfus szerzők is kiírják a földrajzot az elképzelésből, következképp elutasítják a területi munkamegosztás

fogalmát. A dolgozatban amellet érvelek, hogy a társadalmi-területi munkamegosztás 1980-as években a brit társadalomföldrajzban megjelent elképzelése alkalmasnak bizonyulhat abban, hogy a fourastiéi gondolatot koherens idő-, tér- és társadalomszemlélettel használjuk.

A dolgozat második nagyobb egysége a magyar szocialista földrajz foglalkozási átrétegződésről szóló koncepcióit, valamint hangsúlyosan Lettrich Edit makro- és mikroszintű vizsgálatokat összekapcsoló elképzeléseit helyezi szélesebb tudománytörténeti és tudományelméleti összefüggésrendszerbe. A dolgozat főbb megállapításai ebben a részben a következők:

A disszertáció ezen fejezete elsősorban Pierre Bourdieu-nek a tudományos mezőről szóló elméletére épít. Ezen keresztül bemutatja, hogy Bourdieu elképzelései kifejezetten alkalmasak arra, hogy a szocialista földrajz korszakának hatalmi küzdelmeit elemezzük. A fejezet arra is példát mutat, hogy egy témán – a foglalkozási átrétegződésen – keresztül összetett módon értelmezhető a korszak tudományos közege és annak átalakulása.

Szintén Bourdieu nyomán bemutatom, hogy a földrajztudomány egyes képviselői hogyan hoztak létre és sajátítottak ki maguknak bizonyos szimbólumokat (mint szavakat, elképzeléseket, intézményeket), ezáltal áthelyezve személyüket a tudományos mezőben. Részletesen elemzem annak az ellentétpárnak elsősorban a szocialista földrajzosok általi megkonstruálását, amely – többek között a foglalkozási átrétegződés témáján keresztül – a mikroszintű vizsgálatokat és városmonográfiákat a burzsoá földrajz (majd később a szociálgeográfia) körébe utalva megbélyegezte, a makroszintű, általános település-földrajzi és településtudományi kutatásokat pedig a marxista gazdaságföldrajz számára kisajátítva pozitív értéktársításokkal látta el.

Lettrich Edit kandidátusi védésének részletes elemzésével bemutatom, hogy a szocialista földrajz tudománytörténeti elemzésében a bourdieu-i elképzelések levéltári forrásokkal és kvalitatív módszertannal való ötvözése kibővíti az értelmezési lehetőségeket. A védés feldolgozásával megállapítom, hogy a szocialista földrajz(osok) felfogásai, érvelési rendszerei egymással ellentétesek is lehettek, a szocialista földrajz sem volt egy egységes diskurzus.

Lettrich Edit műveiben azt vizsgálom, hogy a fourastiéi foglalkozási átrétegződési elképzelést hogyan használja fel makroszintű kutatásaiban, ezekben milyen

kapcsolatban áll egymással a területi munkamegosztás és a modernizációs diskurzus, illetve a művekben az uralkodó marxista gazdaságföldrajzi narratívától eltávolodva hol és hogyan jelennek meg a két világháború közötti emberföldrajzi paradigma és az akkori kortárs német szociálgeográfia egyes ismertetőjegyei.

A dolgozatban amellet érvelek, hogy az 1970-es évekre a szocialista gazdaságföldrajz termelést középpontba helyező domináns diskurzusa oldódott, azaz a gazdaságföldrajzban elsődlegesen nem termelésközpontú témák is megjelentek. Ezek közül a népességföldrajz elsősorban Sárfalvi Béla munkásságához köthető megjelenésével, annak ideológiai indokolásával foglalkozom. Rámutatok arra az ellentmondásra, amely Sárfalvi humanistának lefestett személyisége és a rehumanizálni kívánó, de bizonyos értelemben dehumanizáló (például a munkást legfontosabb termelőerőnek tekintő) népességföldrajzi programja között feszül.

Összehasonlítom egymással a dolgozat kontextualizálásánál bemutatott változó hangsúlyokat a munka angolszász földrajzi vizsgálatában a magyarországi történetekkel. Megállapítom, hogy közös jelenség a telephelyelméletekhez kapcsolódó, a területi tervezés igényeiből levezethető irányzat megjelenése, de a nyugati kritikai marxista és a magyarországi szocialista földrajz eltérően interpretálta a munkásokat az osztályharc kontextusában.

A szocialista földrajz és a hazai szociálgeográfiai iskola foglalkozási átrétegződéshez kapcsolódó gondolatainak összehasonlításával destabilizálom azt a domináns felfogást, miszerint a két megközelítés egymástól felfogásában teljesen elkülönülő lenne, értelmezésben a kettő közötti átfedések magyarázhatják azt, hogy a szociálgeográfia a szocialista korszakban egyfajta megtűrt állapotban korlátozottan, de érvényesülhetett. Ezzel párhuzamosan bemutatom a német szociálgeográfia hazai kontextusba való vándorlásának néhány elemét.

Az osztályozások, a munka, a területi munkamegosztás, valamint a foglalkozási átrétegződés témáiban elemzem, hogy a hazai településföldrajzosok és a szociálgeográfusok hogyan viszonyultak a két világháború közötti emberföldrajz meghatározó képviselője, Mendöl Tibor munkásságához, bemutatom örökségének azt a látszólagos paradoxonát, hogy a hatvanas évekre a tudományos intézményrendszerből való kirekesztése ellenére személyének és gondolatainak jelentősége, „hasznossága” a tudományos mezőn belüli pozícióharcokban teljesen különböző érvelésekben, de továbbra is megmaradt.

A fejezet végén amellet érvelek, hogy Jacques Derrida Marx kísértetei című könyvének szituációba ágyazott olvasásával a hazai szocialista földrajz kísérteteihez, ezen keresztül a magyarországi közegben saját szocialista és posztoszocialista kutatói identitásunkhoz és gyakorlatainkhoz juthatunk közelebb.

A disszertáció harmadik részében arra keresem a választ, hogy a gazdaságföldrajzban a posztoszocializmushoz is kapcsolódó új elméleti közelítések milyen vizsgálati irányokat nyitnak-nyithatnának meg a hazai kutatásokban a munkával, a munkásokkal, egyúttal a gazdasági átalakulásokkal kapcsolatosan. Ennek a fejezetnek a legfontosabb eredményei a következők:

Bemutatom, hogy a posztoszocialista korszak társadalom-földrajzos kutatói gyakorlatai milyen idő- és térfelfogással fordítják át a tapasztalati világ folyamatait tudományos szövegekké. A dolgozatban amellet érvelek, hogy a posztoszocializmusról való gondolkodásunk a tudástermelés földrajzait tükrözi; a hazai geográfusok keveset foglalkoznak a korszakhoz kapcsolódó ismeretelméleti váltás megértésével.

Ehhez illeszkedően azt a nézőpontomat ismertetem, miszerint a foglalkozási átrétegződés földrajzi vizsgálatában 1990 után szinte változatlanok a tudományos narratívák és megközelítésmódok, holott a rendszerváltás gazdasági folyamatainak ebben is változást kellett volna eredményezniük.

Amellet érvelek, hogy a rendszerváltás utáni tudományos szövegek – hasonlóan a foglalkozási átrétegződési elképzeléshez – folytonosságokat és szakadásokat teremtenek terek és az idők között. Véleményem szerint ahhoz, hogy jobban megértsük a Kelet-Közép-Európához kötődő földrajzi képzeiteinket, azt lenne szükséges részletesebben vizsgálni, hogy miért írnak egyes szerzők (akár egymásba átjárható módon) folytonosságokról, mások pedig törésekről a posztoszocialista átalakulási folyamatok kapcsán, illetve hogyan fordítják át a tapasztalati valóságot tudományos cselekvésekké. Az időbeli és térbeli folytonosságok és szakadások értelmezésében a reflexív és relációs szemlélet mellett foglalok állást.

A dolgozatban részletesebben foglalkozom azzal a kérdéssel, hogy milyen módon hibridizálódott a szocialista földrajz teleologikus időfelfogása a posztoszocializmus termékeként a nyugati felfogásból átáramló teleologizmussal, valamint hogyan történt ez a hibridizálódás a tartályszerű és ezekhez a tartályokhoz értékeket társító térfelfogások esetében.

Megvizsgálom, hogy a hetvenes évektől a nyugati gazdaságföldrajzban történt ismeretelméleti változások milyen relevanciával bírnak-bírhathatnak a hazai gazdaságföldrajz átalakulásában. Bár számos, a gazdasági folyamatokban tapasztalható különbség ellenére hasonlóságok is felfedezhetők (például a nagy-britanniai 1970-es évekbeli dezindusztrializáció bizonyos szempontból párhuzamosítható a magyar gazdaság rendszerváltás utáni dezindusztrializációjával), viszont a kortárs nyugati gazdaságföldrajz pluralizmusából csak elvétve jelenik meg valami a hazai közegben. Ebből is következően a munka „több mint kapitalista” formáinak részletesebb vizsgálata mellett érvelek a hazai gazdaságföldrajzban; ez a megközelítés különösen fontos lenne abban a posztszocialista közegben, amelyben a kapitalizmus és a neoliberalizálódás szabályait és következményeit is még csak tanuljuk.

A posztszocializmus kapitalista valóságainak egy szeleteként a magyarországi munkaerő-kölcsönző vállalatok tevékenységét elemzem egy rövidebb esettanulmányon keresztül. Ebben rámutatok a munka világával gazdaságföldrajzi szempontból foglalkozó hazai tanulmányok, valamint az adatfelvétel korlátaira, illetve a különböző alapfogalmak (mint például a hely és a földrajzi lépték) újragondolásának szükségességére. Amellett érvelek, hogy azon földrajzi vizsgálatokban, amelyek „kemény” statisztikai adatokat (is) használnak, minden esetben figyelembe kellene venni az adatok társadalmilag konstruált voltát.

A dolgozat végén a gazdaságföldrajz kulturális fordulatából merítve egy hosszabb esettanulmányban azt vizsgálom, hogy a posztszocialista gazdaságok és ezen belül kitüntetetten a munkások hogyan és miért jelennek meg térségbeli kortárs képzőművészeti alkotásokban. A művészetek és a földrajz összekapcsolódása olyan téma, amellyel a hazai társadalomföldrajz szinte egyáltalán nem foglalkozott (a posztszocializmusban sem), pedig a művészeteknek, műalkotásoknak és művészeknek jelentős szerepe van „a gazdaságról” való jelentések megalkotásában. A múzeumi kiállításokat, műalkotásokat heterotópiáknak tekintem, amelyeken keresztül nézetem szerint a körülöttünk lévő világok (többek között a posztszocializmushoz kapcsolódó földrajzi képzeink is) finomabban és sokrétűbben érthetőek meg, mintha csak a „klasszikus” gazdaságföldrajzi forrásokkal és módszerekkel dolgoznánk.

Az értekezés témakörében megjelent publikációk

- Czirfusz M. 2007. Struktúrák regionális egyenlőtlenségei. *Tér és Társadalom*. 21(1): 69–83.
- Barta Gy., Czirfusz M. és Kukely Gy. 2008. Újraiparosodás a nagyvilágban és Magyarországon. *Tér és Társadalom*. 22(4): 1–20.
- Barta, Gy., Czirfusz, M. és Kukely, Gy. 2008. Re-industrialization in the world and in Hungary. *European Spatial Research and Policy*. 15(2): 5–26.
- Czirfusz M. 2009. *Foglalkozási átrétegződés: konstrukciók béklyói*. In: Bajmócy P., Józsa K. és Pócsi G. (szerk.) *Geográfus Doktoranduszok IX. Országos Konferenciája. Társadalomföldrajzi előadások*. Szeged: SZTE TTIK Gazdaság- és Társadalomföldrajz Tanszék. CD-kiadvány, 12 o.
- Czirfusz M. 2010. *A földrajztudományi mező működése a hatvanas évek két kandidátusi védése alapján*. In: Bajmócy P. és Józsa K. (szerk.) *Geográfus Doktoranduszok X. Országos Konferenciája*. Szeged, Magyarország, 2010.04.01–2010.04.02. Szeged: SZTE TTIK Gazdaság- és Társadalomföldrajz Tanszék. CD-kiadvány, 13 oldal.
- Czirfusz, M. 2010. *Spatial and temporal continuities and discontinuities in theorising Central and Eastern European transformation*. In: *Regional responses and global shifts: actors, institutions and organisations. Regional Studies Association Annual International Conference 2010. Pécs, Magyarország, 2010.05.24–2010.05.26*. Regional Studies Association. Abstract Book. 41–42.
- Földi Zs. és Czirfusz M. 2010. *Régi és új mechanizmusok és ezek hatásai a kelet-közép-európai városközpontok átalakulási folyamataiban*. In: Barta Gy., Beluszky P., Földi Zs. és Kovács K. (szerk.) *A területi kutatások csomópontjai*. Pécs: MTA Regionális Kutatások Központja. 244–260.
- Czirfusz M. 2011. *Helyek és pozíciók újrainása – Wallner Ernő, Lettrich Edit és a hazai szociálgeográfiai iskola viszonya Mendöl Tibor örökségéhez*. In: Horváth L., Laczkó K., Tóth K. és Péterffy A. (szerk.) *Lustrum: Ménesi út 11–13. Sollemnia aedificii a.D. MCMXI inaugurati*. Budapest: Typotex Kiadó, Eötvös Collegium. 312–327.
- Czirfusz, M. forthcoming. *Understanding geographies of post-socialist economies: invoking the arts*. In: Kocsis, K., Eröss, Á. és Karácsonyi, D. (eds.) *Regional socio-economic processes in Central and Eastern Europe – 20 years in transition and 2 years in global economic crisis*. Budapest: HAS Geographical Research Institute. 10 manuscript pages.

A teljes publikációs és hivatkozásjegyzék, valamint a fenti publikációk többségének online elérhetősége megtalálható a Magyar Tudományos Művek Tárában (MTMT): <http://vm.mtmt.hu/search/slist.php?lang=0&AuthorID=10013829&>

